

Slava morală a Domnului Isus (15)

Cum știa El să răspundă

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 17.09.2018, Actualizat: 23.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 15 și Luca 2

Un cuvânt al Scripturii spune: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dresă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4.6). Cuvintele noastre ar trebui realmente să fie „totdeauna cu har”, așa ca ele să fie de folos altora și „să dea har celor ce le aud” (Efeseni 4.29). Fără îndoială deseori cuvintele noastre îmbracă caracterul de muștrare sau de corectare, uneori chiar pe un ton decisiv și sever sau sunt rostite chiar cu râvnă și cu mânie sfântă; și astfel ele devin, așa cum spune Scriptura, „drese cu sare”. Și dacă ele posedă aceste însușiri frumoase, adică ele sunt „în har” și totuși „drese cu sare”, ele vor mărturisi despre faptul că noi știm „cum să răspundem fiecăruia”.

Între toate trăsăturile desăvârșirii morale a Domnului Isus, acestea ies în mod deosebit în evidență; că El știa să întâmpine pe fiecare cu cuvinte care totdeauna erau folositoare pentru suflet – fie că omul le asculta ori își închidea urechea față de ele –, desigur prin cuvinte care uneori erau drese cu sare, alteori chiar cu multă sare. *Așa de exemplu, când răspundea la întrebările care I se puneau, scopul Lui era nu atât de mult să dea o replică suficientă ci mai mult să atingă conștiința celui care pune întrebări și să lucreze la starea lui.*

În tăcerea Lui și în refuzul de a da vreun răspuns, atunci când la sfârșitul drumului Său pe pământ a stat înaintea iudeilor sau păgânilor, înaintea marelui preot sau a lui Irod și Pilat, comportarea Lui se arată tot așa de cuviincioasă ca și atunci când El vorbea sau răspundea la întrebările care I se puneau. În felul acesta El a depus mărturie înaintea lui Dumnezeu, că între fiii oamenilor era cel puțin Unul, care a înțeles că este un timp când să se tacă și un timp când să se vorbească.

Se observă de asemenea o mare diferență a tonului și a felului de a vorbi al Domnului în situațiile foarte diferite ale vieții Sale; și această diversitate, fie că ea era nevăzută sau ieșea în evidență, constituie o parte a parfumului care s-a urcat tot timpul spre Dumnezeu. Deseori cuvântul lui Isus era blând și plăcut, deseori era hotărât și sever; uneori El vorbea dând învățătură, alteori muștra cu toată asprimea; și uneori învățarea liniștită a făcut deodată loc tonului zdrobitor al condamnării. Căci El a privit și cântărit totdeauna lucrurile după însemnătatea lor morală.

Capitolul 15 din evanghelia după Matei m-a mișcat în mod foarte deosebit, prin aceea că el lasă să se vadă această desăvârșire sub diferite forme frumoase și admirabile. Domnul Se vede acolo provocat să răspundă la rând

- fariseilor,
- mulțimii poporului,
- sărmanei și întristatei femei canaanence și
- ucenicilor Săi, fie conform neștiinței lor sau egoismului lor.

Și cu această ocazie noi putem vedea felul diferit în care El

- muștră
- sau dovedește vinovăția,

- învață liniștit și răbdător
- sau cu înțelepciune și har caută să educe un suflet slab.

Și această diversitate este totdeauna potrivită pentru locul și ocazia care-L cheamă să activeze.

Aceeași frumusețe și aceeași comportare cuviincioasă găsim și în Luca 2, unde El nici nu dă învățătură și nici nu primește învățătură, ci El numai ascultă și întreabă. *Nu s-ar fi convenit pentru El să dea învățătură*, căci El era un Copil în mijlocul bătrânilor. *Să Se lase învățat, nu ar fi fost în deplină concordanță cu lumina curată și minunată*, pe care El, așa cum El știa, o purta în Sine Însuși. Căci cu adevărat se poate spune despre El, că era „mai învățat decât toți învățătorii Săi și că avea mai multă pricepere decât bătrânii” (Psalmul 119.99,100). Nu vorbesc aici despre ce era El ca Dumnezeu, ci despre ce era ca Om, „umplut cu înțelepciune”, așa cum se spune în capitolul acela despre El. El a știut să Se folosească de această plinătate a înțelepciunii potrivit cu desăvârșirea harului. De aceea evanghelistul Îl prezintă ochilor noștri în mijlocul învățătorilor în Templu, *nici dând învățătură și nici primind învățătură*, ci el spune simplu, că El îi asculta și îi întreba. „Pruncul creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El.” Așa vorbește Scriptura despre tinerețea Sa; și când El ca Om are a face cu oamenii în lume, atunci cuvântul Său este „totdeauna cu har, dres cu sare”, așa cum este cuvântul unui om care știe cum să răspundă fiecăruia în parte. Ce slavă și desăvârșire, și anume în concordanță deplină cu diferitele perioade ale tinereții și ale omului matur!

Tradus de la: [Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus \(15\)](#)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu